

ALAFAIR
BURKE

GERESNIOJI

TRILERIS

SESUO

BALTO

ALAFAIR
BURKE

**ALAFAIR
BURKE**

**GERESNIOJI
SESUO**

Trileris

Iš anglų kalbos vertė
VILMA KRINEVIČIENĖ

BALTO
Vilnius, 2023

Prieš keturiolika metų

Išdaviau savo seserį stovėdama ant pagrindinių Metropoliteno meno muziejaus laiptų, tuo metu vilkėjau karoliukais siuvinėta *Versace* suknele (skolinta) ir avėjau penkių colių smailiakulniais (daugiausiai nebeavėtais).

Anuomet niekada nebūčiau gavusi kvietimo ar pati įpirkusi bilieto į *Met Gala**. Mane pakvietė mano viršininkė Katerina Lancaster, žurnalo *City Woman* vyriausioji redaktorė. Ji netgi nebuvo mano viršininkė. Ji buvo mano viršininkės viršininkės viršininkė. Ir kažkodėl asmeniškai pakvietė mane.

Gerai, ne asmeniškai. Prie mano darbatalio atsiuntė savo asistentę – tai išties buvo geras sprendimas, nes mano pirma reakcija buvo juokas. Netgi nelabai normalaus žmogaus juokas. Veikiau prunkštelėjimas. Jau anuomet vadinamasis Metų pokylis buvo įžymybių ir mados ekspertų spektaklis, pritvinkęs paparacų. Mintis, kad aš – moksluokė, nauja kūrybininkų komandos narė – linksmiausia

* *Met Gala* – kasmetinis didžiausias mados pasaulio renginys Niujorke, kurio metu renkamos lėšos Metropoliteno meno muziejaus Kostiumų institutui. (*Čia ir toliau – vertėjos pastabos.*)

kartu su roko žvaigždėmis, Oskaro laimėtojais ir supermodeliais, man pasirodė juokinga. Todėl suprunkščiau.

Asistentė, neslėpdama nepasitenkinimo, užvertė akis, tačiau patikinau ją, kad man bus didelė garbė. Tada, išsitraukusi praeitų metų renginio nuotraukas iš žurnalo archyvo, puoliau maldauti savo draugės Keitės, kuri dirbo *Cosmo*, parūpinti man tinkamą suknelę. Kaip sakoma, jei apsimetinėji, daryk tai kuo įtikinamiau.

Ji džiūgaudama įteikė man drabužių krepšelį.

– *Versace*. Ir su kišenėmis!

Katerina netgi pasiūlė atsiųsti savo vairuotoją, kad šis paimtų mane iš namų prieš renginį. Jei ji būtų buvusi vyras, būčiau sunerimusi, į ką įsivėliau. Tačiau jaučiausi kaip Pelenė, besiruošianti į pokylį. Pasitikėjau ja, nes ji buvo moteris.

Nuojauta pasitvirtino, kai ji, išėjusi iš savo namų Aukštutiniame Istaide, atsisėdo šalia ant užpakalinės sėdynės ir pasakė pakvietusi mane, nes jai labai patikusi mano žinutė apie „Sugražinkite naktį“ renginius koledžuose. Pagrindinė tema buvo apie dvi vaikystėje išgarsėjusias aktorės dvynes, šiuo metu studijuojančias Niujorko universitete. Sužinojusi, kad viena iš seserų – aktyvi Niujorko universiteto kasmetinio renginio, skirto seksualinio smurto aukoms, organizatorė, apie tai mintį pametėjau *City Woman* žurnalui.

Katerina pasakė, kad turiu „gerą nuojautą“ ir patarė išmokti ją pasitikėti. Laikai keičiasi. „Žmonės mano, kad žiūrime „Seksą ir miestą“ dėl drabužių ir tauškalų apie orgazmus, tačiau po šia dramatiška komedija slepiasi feminizmas. Tvenkiasi nauja banga. Ji bet kurią akimirką gali pralaužti užtvanką, ir būtent tokios kaip tu rašys istorijas.“

Daug geriau nei Peleni. Tą naktį ji gavo tik prinčą. Aš stovėjau ant būsimos karjeros laiptų.

Kai atvykome, netgi Katerina nesulaukė ant laiptų susispietusių fotografų dėmesio. Tačiau kai įėjome vidun, pasigirdo šuktelėjimas:

– O, Katerina, pačiu laiku. Eime fotografuotis prie sienelės.

Prieš užimdama savo vietą prie oficialios renginio sienelės, Katerina įbruko man delninukę, be garso ištarė: „Ačiū. Surask barą, gerai?“ ir paliko mane vieną. Delninukė buvo papuošta blizgančiais žvynais, su Veneros simboliu, kuri *City Woman* naudojo vietoje O raidės žurnalo pavadinime. Protingas pasirinkimas tokiam vakarui, bet aš akimirką mintyse pasidžiaugiau, kad mano skolinta suknelė turėjo gana dideles kišenes, kad į jas tilptų lūpdažis, grynieji bei kompanijos parūpintas mobilusis. Nereikėjo jokios rankinės.

Kaip buvo liepta, suradau barą, bet tada suvokiau, kad nežinau, ko Katerina norėtų išgerti. Įkvėpta jos samprotavimų automobilyje apie „Seksą ir miestą“, užsakiau du „Cosmopolitan“ kokteilius, prispaudžiau delninukę po pažastimi ir šiaip ne taip nusiųriau atgal prie sienelės. Kai ji pagaliau baigė fotografuotis, jau buvau išgėrusi savo kokteilį ir ruošiausi pradėti josios. Priėjusi prie manęs, Katerina griebė gėrimą, bet ne delninukę.

– Katerina... – atkišau blizgančią delninukę.

Ji glėbesčiavosi su mados dizainere.

– Ar tau reikia...

Tada su meru.

Visą vakarą sekiojau paskui ją su ta kvaila delninuke, pasišalin-davau tik atnešti gėrimų, kuriuos, vakarui išibėgėjus, negalvodama keičiau vis kitais. Jei ji ir pastebėjo, nieko nepasakė – Katerina Lan-kaster tikrai nebūtų nutylėjusi, jei būtų nepritarusi.

Jei dabar šitaip elgčiausi su padėjėjais, turėčiau būgštauti, kad jie paskelbs apie tai tviteryje arba paskambins į paskalų skiltį. Tačiau dutūkstantųjų pradžioje tokiai jaunai rašytojai kaip aš buvo garbė triūsti tiems, kurie jau buvo užsitarnavę vietas viršūnėse. Man buvo paskirta tylomis nešioti delninukę.

Pirmą kartą telefonas, paslėptas labai brangios suknelės kišenėje, suskambo valgant vakarienę. Mano tėvai. Neatsiliepiu, todėl skambutis buvo nukreiptas į balso paštą. Kažkodėl kvailai pagalvoju, kad jie skambina, nes didžiuojasi, kad jų dukra dalyvauja tokiaame prabangiame renginyje. Žinoma, tėvai nebuvo apie jį nė girdėję, bet gavusi kvietimą bandžiau jiems paaiškinti, kad mano lygio žmonės į tokį renginį paprastai nekviečiami. Kai jie paskambino po penkių minučių, o paskui vėl po valandos, supratau, kad skambina tikrai ne dėl manęs.

Turėjau du pasirinkimus: pasišalinti, kol Katerina mėgavosi dėmesiu prie *City Woman* staliuko, arba vėl nukreipti skambutį į balso paštą. Galėjo būti, kad kažkas nutiko mamai arba tėčiui, tačiau giliai širdyje žinoju, kad veikiausiai vėl bėda su Nike. Su ja visada vienos bėdos. Todėl likau sėdėti.

Kai telefonas suskambo ir valgant desertą, paslapčia dirstelėjau į mažytį „Nokios“ ekranėlį. Šįkart skambino iš Nikės namų. Taip, kaip ir nujaučiau, mano sesers namuose vėl vyksta drama, ir būtent tuomet, kai man pasitaikė pati svarbiausia galimybė nuo tada, kai persikėliau į Niujorką siekti rašytojos karjeros. Šį kartą telefoną išjungiau ir paslėpiau kišenėje.

Kildama nuo stalo, Katerina žvilgtelėjo į mane – supratau, kad tai kvietimas eiti iš paskos. Kai parūkiusi už paviljono – tai man pasirodė keista – ji patraukė į tualetą, pagaliau išjungiau telefoną ir išklausiau pranešimus. Trys buvo nuo mamos: „Paskambink man“, nieko nepasakiusi iškart padėjo ragelį ir „Velnias, vis dar neatsiliepia“.

Liko naujausias – nuo Nikės. Jai įprasta pasirinkti tokius vakarus kaip šis, kad išsilietų.

Norėdama išklausti, nuspaudžiau 1 – išgirdau ne Nikės balsą. Kalbėjo jos vyras. Adamas.

Adamas ne kartą man skambino dėl sesers, tačiau šis skambutis buvo kitoks. Niekada jo balse nebuvau girdėjusi tokių emocijų – pykčio,

sumišusio su neviltimi ir baime. Pranešimas buvo trumpas. „Paskambink, kai galėsi, gerai? Tai svarbu.“ Adamas paliko mobiliojo, kuriuo naudojosi darbo reikalais, numerį. Keletą kartų pakartojau jį mintyse, tada surinkau.

Atsiliepęs po dviejų signalų, jis išklojo faktus kaip teisininkas, ne kaip vyras. Nikė Klivlando klinikoje. Jam kalbant – o aplink mane šurmuliuojant aukščiausio lygio aktoriams ir įžymybėms – įsivaizdavau savo seserį. Jos ilgus medaus spalvos plaukus, prigludusius prie menčių. Baseine permirkusius ir prie lieso kūno prilipusius rūbus. Ir mažylį – bent jau aš vis dar vadinu jį mažyliu – kosėjantį iš savo mažyčių plaučių chloruotą vandenį.

– Negaliu taip toliau gyventi, Kloja. Ypač kai pagalvoju apie vaiką. Ji galėjo jį nuskandinti. Jei nebūčiau išėjęs į lauką...

Ėmiau prieštarauti, kad Nikė niekada nenuskriaustų savo sūnaus, tačiau suvokiau, jog negaliu būti tikra. Nikė niekada nepadarytų niekam blogo tyčia, tačiau ji sugeba pakenkti visiems, kurie patenka į jos akiratį. Visada taip buvo.

– Tiesiog pasakyk, Adamai. Pasakyk, kodėl man skambini.

– Man reikia tavo pagalbos.

Kiek kartų esu pastebėjusi, kad Adamas turi daugiau bendro su manimi nei su savo žmona? Kiek kartų esu prikandusi liežuvį, nenorėdama gadinti vienintelio (beveik) sveiko ryšio, kurį mano seseriai pavyko užmegzti? Ir štai, prašom, nors mus skiria penki šimtai mylių ir jungia tik mobiliojo signalas, man visiškai aišku, kieno pusę palaikysiu. Adamui reikia manęs.

Mūsų istorija – jau be Nikės – išsirutulios vėliau, tačiau galima teigti, kad ji prasidėjo tą vakarą. Tą akimirką aš pasirinkau Itaną, o tai reiškė, kad pasirinkau Adamą.

Nė nenučiuokiau, kad po ketverių metų tapsiu antrąja ponija Adam Makintoš, o dar po dešimties – aptiksiu jo lavoną.

1

Po keturiolikos metų

Kavinės „Loup“ gilumoje buvo tamsu ir vėsu, todėl kiekvieną kartą atsivėrus durims ir į vidų plūstelėjus saulei bei tvankumai, įtempdavau kaklą ieškodama Adamo. Jis nepažadėjo, kad prisijungs prie mūsų, tačiau žinojau, jog pramogų skilties reporterė, imanti iš manęs interviu, „be galo troško susipažinti su vyru, esančiu šalia šios moters“.

Deja, padariau klaidą užsimindama Adamui apie jos norus. Jei būčiau nutylėjusi, būčiau galėjusi pameluoti, kad mano vyras dalyvauja susitikime ir nespės atvykti. Tačiau pati pasmerkiau save abejonėms ir neišvengiamam nusivylimui, ir dabar nekantriai dairiausi, ar jis pasirodys.

Prisiverčiau sutelkti dėmesį ten, kur jo reikėjo.

Reporterė buvo vardu Kolbė, veikiausiai dvidešimt penkerių, maždaug tokio pat amžiaus, kokio buvau aš, kai pradėjau žurnalistės karjerą Niujorke. Per tą laiką situacija stipriai pasikeitė. Kai

pradėjau dirbti *City Woman*, didžiovomės beveik trijų šimtų tūkstančių egzempliorių mėnesiniu tiražu, o darbuotojai užėmė visą prestižinio dangoraižio miesto centre aukštą. *Eve* buvo vienas iš paskutinių žurnalų moterims, tačiau mes iš visų jėgų stengėmės pritraukti bent šimtą tūkstančių skaitytojų per mėnesį.

Dabar dauguma leidėjų naudojosi laisvai samdomų darbuotojų „laisve“. Atsižvelgdama į rinkos pasikeitimus, spėjau, kad jaunoji energingoji Kolbė turėjo dvigubai didesnę patirtį nei aš būdama jos amžiaus; visgi ji džiaugėsi gavusi progą paimti išsamų interviu elektroniniam žurnalui, skirtam tūkstantmečio moterims.

Mes susipažinome ir, kai ji pažiūrėjo į savo užrašus, supratau, kad iškart pereisime prie paruoštų klausimų.

– Tuo metu, kai jus paskyrė *Eve* vyriausiąja redaktore, spaudos verslas jau buvo parengęs žurnalo nekrologą. Tačiau jūs įvykdėte tikrą perversmą – padidinate skaitytojų skaičių internete, daugiau dėmesio skirdama politikai, mažiau paistalams, ir dabar *Eve* yra vienas iš paskutinių sėkmingų feministinių žurnalų šalyje. Gausite garbingą Visuomeninės spaudos apdovanojimą už svarbią „Them Too“ straipsnių seriją. Ar manote, kad ši akimirka vainikuoja viso jūsų gyvenimo darbą?

Žinojau, kad mano atsakymas Kolbei ir jos bendraamžiams pasirodys liūdnas ir nuviliantis, tačiau pasakiau sau, kad jis bent jau bus nuoširdus.

– Vainikuoja visą mano gyvenimo darbą? Labai tikiuosi, kad ne. Tokie žodžiai verčia manyti, kad esu nebereikalinga.

Kolbė sustabdė įrašą ir puolė atsiprašinėti.

– Dievulėliau, labai atsiprašau. Jūs – mano dievaitė. Tikrai taip nemanau.

Spustelėjau įrašymo mygtuką ir pasakiau, kad niekada neatsiprašinėtu už klausimus, tada pamėtėjau jai skambią frazę, už kurios galėtų užsikabinti.

– Jaučiuosi kalta prisiimdama šią garbę, – pasakiau. – Tikrosios didvyrės yra tos moterys, kurios papasakojo savo istorijas. Judėjimas „Me Too“ leido moterims pasijausti saugesnėms ir prabilti. Žinojome, kad toks elgesys nepakenčiamas ir plačiai paplitęs, tačiau visada buvome mokomos jį kęsti. Nekelkite bangų. Šypsokitės ir gyvenkite toliau. Tačiau moterys susitelkė, igavo jėgos, ir tie galingi vyrai sužinojo, kad už savo veiksmus gali tekti atsakyti, net jei ir vėliau, net jei ne policijoje ar teismo salėje. Tai buvo visko pradžia, todėl iš tiesų mano darbas buvo sekti tų moterų ir žurnalistų, padėjusių joms papasakoti savo istorijas, pavyzdžiu.

Darbas, apie kurį Kolbė klausinėjo, buvo serija straipsnių, paremtų iniciatyva, kurią pradėjau *Eve* žurnale. Įkvėpta „Me Too“ judėjimo, išdėščiau savo nuomonę išreikšdama susirūpinimą, kad šio judėjimo sukeltas seisminis kultūrinis poveikis palies vien populiariausių ir žymiausių moterų sluoksnį. Po pirmojo skandalo, kai buvo sutriuškinti didžiausi grobuonys, ne vienus metus pasibjaurėtinai elgėsi, judėjimo banga atsirito ir iki kitų žymių vyrų nusižengimų. Tačiau ar tai paveiks tuos moteris išnaudojančius viršininkus, apie kuriuos mes nesame girdėję? O kaip moterys, dirbančios gamyklose ar parduotuvėse? Padavėjos ir barmenės, priverstos lankstyti savo vadybininkams dėl geresnių pamainų arba klientams dėl arbatpinigių? Siekdama paviešinti jų istorijas, suporavau eilinę moterį, kenčiančią seksualinį smurtą ir priekabiavimą darbe, su geriau žinoma „Me Too“ pradininke. Rašiau straipsnius ieškodama bendrybių jų istorijose ir tyrinėju naujai užsimezgusių draugysčių poveikį. Pasinaudodama dabar jau žymia grotazyme, projektą pavadinau „Them Too“.

Nenumaniau, kad tai, ką pradėjau kaip eksperimentą, šitaip išplis. Viena aukščiausio lygio aktorė, pirmoji prabilusi apie seksualiai priekabiavusį režisierių, atsivedė savo „Them Too“ porininkę į Akademijos apdovanojimus. Kita įžymybė, vienos iš rytinių pokalbių laidų

vedėja, tapo savo porininkės naujagimės krikštamote. Visgi didžiausias laimėjimas buvo tai, kad pasirodžius mano straipsnių serijai septynios „Fortune 500“ sąrašė esančios korporacijos atleido daugelį aukšto lygio vadovų ir įvedė naują korporacijų vidaus politiką. Moterys, pasinaudojusios savo žinomumu, ir aš, pasinaudojusi savo žurnalu, atkreipėme visuomenės dėmesį į tas, kurios manėsi neturinčios balso.

Nors norėjau kalbėti apie moteris, dalyvavusias projekte, Kolbė pageidavo išgirsti apie visą tą mėšlą, su kuriuo man teko taikstyti siekiant karjeros.

Kai restorano durys atsidarė, kalbėjomės apie dar vieną vyrą, siūliusį man darbą mainais į seksą. Buvau įsijautusi į pasakojimą ir maniau, kad aš ir Kolbė būsime vienos visą likusį laiką. Kai akies krašteliu pastebėjau Adamą, jis jau buvo praėjęs pro barą, beveik stovėjo prie mūsų staliuko.

– Vaje, kokia staigmena, – atsistojau ir apkabinau jį. – Neprisimeinu, kada paskutinį kartą matėmės darbo dieną ne po darbo valandų.

Pastebėjau, kad Kolbė vertindama nužvelgė mano vyrą, nustebinta jo jaunatviškos išvaizdos, kaip ir daugelis žmonių, kai pamatydavo jį pirmą kartą. Adamas buvo šešeriais metais vyresnis už mane, keturiasdešimt septynerių, tačiau juokaudavau, kad jis nustojo senti prieš gerą dešimtmetį. Rodėsi, kad jis buvo genetiškai užprogramuotas neplikti ir nepriaugti svorio.

Filipas, mūsų padavėjas, prisistatė akimirksniu.

– O, štai ir jis. Gražuolis vyras, kurį vyliausi išvysti. – Mūsų butas buvo už trijų kvartalų nuo „Loup“ kavinės. Mes ne vienus metus buvome jos nuolatiniai lankytojai.

Kai Adamas užsisakė martinio su šlakeliu alyvuogių sulčių, Kolbė paklausė manęs, ar aš visuomet taip entuziastingai sutinkanti Adamą.

– Tai velniškai erzina, – neva apmaudžiai pasakiau. – Aš nejuokauju: šioje planetoje nėra žmogaus, kuris pasakytų apie jį blogą žodį.

– Papasakok tai Tomiui Farberiuui, – atsiliepė Adamas, paimdamas mano vyno taurę. Jis gurkštelėjo mano „Cabernet“, suraukė nosį ir gražino taurę. – Tas vaikas jau dvejus metus kiekvieną penktadienio popietę spardo man užpakalį. Tikriausiai ant mano kaktos vis dar matyti įspaudai nuo spintelės durų.

– Kaip judu susipažinote? – paklausė Kolbė.

Nemėgau šio klausimo, tačiau turėjau paruošusi atsakymą.

– Susipažinome Klivlande, kur užaugome, o susitikę NiuJORKE, kai jis atvyko čia dirbti, jau nebeišsiskyrėme.

Man palengvėjo – Kolbė, regis, liko patenkinta atsakymu ir pasisuko į Adamą klausdama, kaip jaučiasi sėkmingas vyras, vedęs dar sėkmingesnę moterį. Sugavau save pavydint – ir piktinantis, – kad jos klausime visai nejusti diskomforto ar atsiprašinėjimo tono. Ji dar nebuvo pratusi (bent jau kol kas) saugoti vyro ego.

Kol Adamas kalbėjo, mėgavausi vaidmeniu, kuris man retai tekdavo. Plačiai šypsojais, kol jis pasakojo Kolbei, kaip didžiuojasi visais mano pasiekimais: asistentės, vėliau žurnalistės darbu *City Woman* žurnale, vyriausiosios redaktorės pareigomis tame nedideliame laikraštelyje, mano pirmąja apybraiža *New Yorker*, mano fotosesija prieš trejus metus straipsniui „40 iki 40“ *Cosmo* žurnale.

Augau su tėvais, nepastebėdavusiais jokių mano laimėjimų. Tik Adamas visada suskaičiuodavo mano pasiekimus. Kiek kartų girdėjau, kad man pasisekė, kad turiu vyrą, kuris šitaip nesidrovėdamas didžiuojasi savo žmona? Tarsi tai būtų kažkas nenatūralaus.

Susikibę už rankų grįžome į savo butą Dvyliktojoje gatvėje.

– Labai ačiū tau, Adamai. Jei Kolbė turi vaikina, manau, šįvakar jam bus ne pyragai dėl jos prastos nuotaikos. Tu buvai tiesiog žavus.

Jis pažiūrėjo į mane akies krašteliu ir mirktelėjo.

Atsidėkodama už palaikymą įpyliau sambukos iš baro vežimėlio, stovinčio svetainėje.

Adamas vienu gurkšniu išlenkė gėrimą ir suėmė mano rankas, kai norėjau apkabinti jį per liemenį.

– Tu patenkinta tuo interviu? – Paėmęs mano rankas uždėjo sau ant kaklo ir pažiūrėjo į akis. Tada ėmė bučiuoti odos lopinėlių už mano dešinėsios ausies; tokia būdavo intymumo įžanga. – Toji reporterė žiūrėjo į tave tarsi būtum Gandis*.

Mudu su Adamu nesimylėjome jau keletą savaičių. Abu buvome tokie užimti. Tėnorėjau išliaužti į lovą su knyga.

– Ar palyginai mane su Gandžiu tik tam, kad susijaudinčiau?

Jis liovėsi bučiavęs.

– Kas negerai? – paklausė. Mintyse pagalvojau: pati neseksualiausia anglų kalbos frazė yra „Kas negerai?“

Anksčiau, kai dar rašiau straipsnius sekso ištroškusioms žmonoms, iš tiesų pasakiau: jei nori išsaugoti santuoką, reikia mylėtis mažiausiai dukart per savaitę. „Žymiai lengviau pakęsite vienas kito nesąmones, kai liesis jūsų kūnai.“ Patarimas nebuvo labai pažangus, tačiau jame buvo tiesos. Užsimerkiau ir pamėginau prisitaikyti prie jo ankstesnės nuotaikos.

– Viskas gerai. Atleisk, tik pajuokavau. – Kai Adamas vėl ėmė mane bučiuoti, sušnabždėjau „prašau, nesustok“. Ar žinojote, kad, pasak apklausų moterų žurnaluose, tai yra tie du žodžiai, kuriuos vyrai labiausiai nori girdėti lovoje? *Prašau. Nesustok.*

Pajutau, kad mano kvėpavimas padažnėjo, kai jo lūpos stabtelėjo ties mano raktikauliu ir ėmė judėti žemyn, link pilvo, kurį vos prieš

* Mahatma Gandhi (1869–1948) – Indijos tautinio išsivadavimo lyderis.

keletą metų būčiau galėjusi apibūdinti kaip raumeningą. Nusispyriau basutes, ir staiga man kilo noras užbaigti tai, ką jis pradėjo.

Kaip sakoma, jei jau pradėjai vaidinti, vaidink, kol pavyks.

Kai baigėme (abu), susiraičiau Adamo glėbyje – anksčiau, kol nenusipirkome plačios dvigulės lovos, taip išmiegodavome visą naktį.

– Buvo nuostabu. Dar kartą ačiū, kad dalyvavai tame kvailame interviu.

– Kodėl vadini jį kvailu?

– Na, žinai. Visos tos banalybės. Nesu pratusi būti dėmesio centre. Jis penkias sekundes žiūrėjo į mane, tyrinėdamas veidą.

– Bet juk tu visada apie tai svajojai, ar ne? Ir dabar turi.

Žodžiai nebuvo netinkami, netgi labiau sveikinantys. Tačiau kažkodėl gėlė. Bandžiau pasakyti sau, kad elgiuosi paranojiškai, jaučiuosi kalta, kad atsitempiau jį į interviu, kuriame buvo kalbama tik apie mane.

Kai Adamas, pasisukęs 180 laipsnių, atsuko man nugarą, atrodė, kad mano baimės bus patvirtintos. Bet tada jis susirado mano ranką, užsidėjo ją ant savęs ir prisitraukė artyn, kad mūsų kūnai susiglaustų. Pabučiavęs man ranką, patenkintas atsiduso. Staiga lyg iš niekur išdygo mūsų katinas Panda – tik jis moka taip pasirodyti.

– Rajūne? – Adamas buvo užsimerkęs, tačiau pajuto, kaip devyniolikos svarų pūkų kamuolys užšoko ant čiužinio. Kai susituokėme, įsigijome kačiuką ir leidome šešiamečiam Itanui išrinkti vardą mūsų naujam augintiniui. Dėl mums nesuprantamų priežasčių sūnus nusprendė pavadinti jį Rajūnu Panda, dabar, praėjus dešimčiai metų, katiną vadinome įvairiai.

– Mmm, mmm. – Nusišypsojau, kai Panda susirangė prie mano užpakalio. Jaučiausi laiminga ir atsipalaidavusi.

Kai išgirdau atidaromas laukujes buto duris, nebuvo tikra, ar jau miegojau, ar tik gulėjau užsimerkusi. Dirstelėjau į laikrodį. Dar nebuvo nė dešimtos. Itanas grįžo visa valanda anksčiau, nei leido komendanto valanda.

– Reiktų jį pavalgydinti, – pasakiau.

– Jam šešiolika. Tikriausiai jau tris kartus vakarieniavo. Tau reikia išsimiegoti. Rytoj laukia svarbi diena.

Abu žinojome, kad visą naktį muistysiuosi ir vartysiuosi. Kai rašydavau, visada jausdavausi tvirtai, tačiau šį kartą man reikės stovėti prieš šimtus žmonių per apdovanojimų ceremoniją ir sakyti kalbą. Ruošiausi jai visą praeitą savaitę.

– Vis dar negaliu patikėti, kad tai vyksta, – sušnabždėjau.

Jis prisitraukė mane dar arčiau ir uždėjo ranką ant nuogo klubo. Buvo gera.

– Tiesa, vos nepamiršau. Neturėjau progos tau anksčiau pasakyti. Kai kas nutiko darbe, tad rytoj galiu pavėluoti.

Džiaugiausi, kad jis nemato mano veido. Jo žodžiai, ištarti taip nerūpestingai, buvo it pliaukštelėjimas per veidą. Stengiausi kalbėti ramiai, nenorėdama išsiduoti, ką iš tiesų jaučiu.

– Kas? Galėčiau pasikalbėti su Bilu, – Adamo vyresnysis partneris buvo *Eve* teisininkas ir artimas mūsų draugas.

– Ne, problemos su klientu. Su „Džentriais“.

Žinojau, kad įmonėje Adamas patiria spaudimą pritraukti kuo daugiau verslo klientų, o „Džentrių grupė“, jo didžiausias klientas, buvo svarbi paveikslas detalė.

– Tai... kaip manai, ar labai vėluosi?

– Galbūt ir visai nepavėluosiu, tačiau jie atskrenda iš Londono, ir aš turiu pasitikti juos kažkokiame konferencijų centre netoli DFK. Privalau šokti pagal jų dūdelę.

– Tačiau tu tikrai ateisi?

– Tiesiog nežinau, mieloji. Bet labai stengsiuosi. Juk žinai, kaip didžiuojusi tavimi, ar ne?

Jis pabučiavo man ranką ir pasiekęs naktinį šviestuvą išjungė šviesą. Girdėdama jo lėtą, ramų kvėpavimą, tamsoje repetavau kalbą.

**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

 knygos.lt